நீதிபதி வக்கீலானார்!

"சாட்சிகள் கூறினதை எல்லாம், கேட்டுக் கொண்டு இருந்தாயல்லவா? உம்! என்ன சொல்கிறாய்? களவாடினதை ஒப்புக் கொள்கிறாயா – மறுக்கிறாயா?'' என்று கேட்டார், வழக்கு மன்றத் தலைவர்.

அவள், மகிழ்ச்சியுடன், அவர் பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

பரிவும் பாசமும் கொண்டதாகக்கூட அவளுடைய பார்வை காணப்பட்டது.

மகளே! இந்தச் சேலை உனக்குப் பிடிக்கிறதா இல்லையா? சொல்லம்மா என்று செல்லமாகத் தகப்பனார் கேட்டால், மகள் எத்துணை மகிழ்ச்சி அடைவாளோ அது போன்ற களிப்பு, அந்தப் பெண்ணுக்கு.

ஆனால், அவள் நிற்பதோ குற்றவாளிக் கூண்டிலே!

அவர் கேட்பதோ, நீ, களவாடினாயா இல்லையா? என்பது.

அவள், திருடினவள்!

அவர், தண்டனை தருகிறவர்!!

ஆயினும், அவள், அவரை அன்புடன் மகள் போலப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாள்.

அவருக்குச் சிறிது கூச்சமாகக்கூட இருந்தது. வழக்கு மன்றத்திலிருந்த மற்றவர்கள், திகைப்பே அடைந்தனர்.

அவளோ, என்றுமே கேட்டறியாத இனிய இசை கேட்டுச் சொக்கி நிற்பது போன்ற நிலையில் நின்றாள்.

கண்களிலே ஓர் கனிவு!

முகத்திலே ஒரு பொலிவு!

இதழிலே புன்னகை!

களவாடினாள் என்பதற்காகக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த அந்தப் பெண்ணுக்கு.

நீதிபதி இப்படியொரு காட்சியைக் கண்டதில்லை

கண்ணீர் பொழிந்தவர்கள் – கைகூப்பி நின்றவர்கள் –காலடி வீழ்ந்தவர்கள் – இப்படித்தான் பார்த்திருக்கிறார்.

இன்னும் சிலர் சுட்டுவிடுவதுபோல அவரை முறைத்துப் பார்த்ததுண்டு.

தர்மபிரபு! நான் குற்றம் செய்யாதவன், என் விதி, இங்கு இழுத்து வந்து நிறுத்திவிட்டார்கள். பிள்ளைக்காரன் என்னைத் தண்டித்து விடாதீர்கள் என்று, குட்டிக் கெஞ்சிக் கதறிப் பேசினவர்களைக் கண்டதுண்டு......

சரிதான்யா. . . நான் சொன்னா நீ நம்பவா போறே... திருப்பித் திருப்பிக் கேக்கறியே. . . உன் மனசைத்தான், இவனுங்க எல்லாரும் சேர்ந்து கெடுத்துட்டாங்களே. நான் ஒரு பாவமும் செய்யாதவன்னு சொன்னா, நம்பவா போறே. . . என்று 'காலிகள்' பேசியதுண்டு, கண்டிருக்கிறார்.

இது, புதிது! விந்தை நிரம்பியது!!

தண்டனை கொடுக்கப் போகிறவர் என்று தெரிந்தும், பாசத்துடன் பார்க்கிறாள்!!

''கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல். . .'' என்று சிறிது அதட்டும் குரலிலே கேட்டார்.

தூக்கிவாரிப் போட்ட நிலை ஏற்பட்டவளாகி, கூண்டிலே நிற்பவள், ''என்ன சொல்லணும்? சொல்கிறேன்!'' என்றாள்.

''உண்மையை! முழு உண்மையை!'' என்றார் அவர்.

''களவாடிய விஷயமாகத்தானே. கேட்கிறீர்கள். திருடினேன். . .'' என்றாள்.

அவருடைய மனம் என்னமோ போலாகிவிட்டது.

மறுக்கக்கூட இல்லை! கோபம், துக்கம், இல்லை! வெட்கம் கூடக் காணோம்! என்னமோ, பலர் பார்த்துப் பாராட்டக்கூடிய காரியத்தைச் செய்து முடித்தவள், அதை ஒரு மன்றத்திலே எடுத்துச் சொல்லி மகிழ்வது போலல்லவா, திருடினேன்! என்று

கூறுகிறாள். இப்படியும் ஒரு பெண்ணா, பேதைப் பெண்! – என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

வழக்குக்கு நேரடித் தொடர்பில்லாததை எண்ணிப் பார்க்கத் தேவையில்லை, கூடாது. எனினும், அவரால், அந்த முறையின்படி இப்போது இருக்க முடியவில்லை.

அவருக்குத் திகில்கூட ஏற்படத் தொடங்கிற்று. ஏனெனில், அந்தப் பெண்ணிடம் அவருக்கு ஒரு பச்சாதாப உணர்ச்சி ஏற்படலாயிற்று.

அச்சம், தயை, தாட்சணியம் இவைகளுக்கு ஆட்படக் கூடாதே – சட்டம் நிலைக்க வேண்டுமே!

அந்த முறைப்படித்தான், அவர் தூக்குத் தண்டனை கொடுக்கும் நிலை ஏற்பட்டபோதும் நடந்து கொண்டு வந்தார்.

''ஐயயோ! மூணு வருஷமா! நீ நாசமாகப் போக! அடப் பாவி! உனக்கு மனசு என்ன கல்லா? – என்று தூற்றியபடி, மாரடித்து அழுத பெண்களைப் பார்த்தவர்.

கணவனுக்குக் கடும் தண்டனை என்றதும், இவளுக்கு மனக் கஷ்டம் இருக்கத்தானே செய்யும்! அதனால் ஏதேதோ உளறுகிறாள் – என்று எண்ணிக் கொள்வார்.

இந்தப் பெண்ணுக்கு, கவலையே காணோம் – கலக்கமும் காணோம், ஆமாம்! களவாடினேன் என்று கூறுகிறாள் – தட்டாமல் தயங்காமல்.

கோபக்குறியே காணோம். சே! பாசத்தோடு வேறு பார்த்துத் தொலைக்கிறாள். பைத்யமோ? இருப்பதற்கில்லையே! தெளிவாகப் பதில் தருகிறாள் – ஏன் இப்படி. . .

அவருக்குக் காரணம் விளங்கவில்லை.

சட்டத்தின் நுணுக்கங்களைக் கண்டறிந்து கண்டறிந்து பழக்கம் அவருக்கு, இருபது ஆண்டுகளாக.

மனதின் நிலை, எண்ணங்களின் தன்மை, இவைகளைக் குறித்துக் கண்டறியும், பழக்கம் இல்லை. நேரமும் இல்லை, நினைப்பும் எழுந்ததில்லை, அந்த விஷயமாக.

குற்றம் செய்யப்பட்டது என்பதற்கான ஆதாரம் அப்பழுக்கற்ற முறையிலே காட்டப்பட்டானதும், தண்டனை தருவதைத் தமது கடமையாகக் கொண்டிருந்தவருக்கு அன்று என்னமோ, இந்தப் பெண்ணைத் தப்பிவிடச் செய்ய வேண்டும் போல தோன்றிற்று.

வக்கிலாக முடியுமா, நீதிபதி!

வக்கீலாக வேண்டாம்... நீதிபதியே சாட்சிகளை மீண்டும், துருவித் துருவிக் கேட்டுப் பொய்யை மெய் போல அவர்கள் புகுத்தி இருக்கிறார்களா என்று கண்டறிந்து, குற்றம் செய்தாள் என்பதை சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் ஏற்படவில்லை என்ற பெண் என்பதாலும், சின்ன வயது என்பதாலும், முதல் முறை என்பதற்காகவும், எச்சரிக்கை செய்து, விட்டு விடலாம்; தண்டிக்காமல்.

ஆனால், குற்றவாளியோ, பெண்!

இளம் வயது!

மூக்கும் முழியுமாக!!

உலகம், என்ன சொல்லுமோ?

வம்பளப்பு, கலைபோலப் போற்றி வளர்க்கப்பட்டு வருகிறதே – யாரார் என்னென்ன சொல்வார்களோ?

ஏளனம் செய்வார்கள்!

இவர் என்னமோ, கண்டிப்பானவர், நெருப்பு என்றெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தோமே... முக பாக்யம் இருக்க வேண்டும், எதற்கும்... யோகியானாலும் தியாகியானாலும், பெண்கள் விஷயத்திலே, தாராளம்தான்' காட்டுகிறார்கள் – என்று வக்கீல்கள், கூடிக் கூடிப் பேசிச் சிரிப்பார்கள்.

இப்போதே, சிலர், குறும்புத்தனமாகப் பார்க்கிறார்கள்.

காரணமே இல்லை, என்றாலும், மறுபடியும் அவர் கேட்டார்.

"உண்மையைத்தானே சொல்கிறாய்... முழு உண்மையை... என்று "உண்மையைத்தான்... முழு உண்மை அல்ல... ஏனென்றால், இந்தக் களவு நடந்ததற்கான காரணம் யாவும் கூறினால்தானே, முழு உண்மை என்று ஆகும். ஆனால் வழக்குக்கு அது தேவையில்லையே... கூடாதே... சட்டம் தன் வேலையைச் செய்ய வேண்டுமானால்!' – என்று அந்தப் பெண் கூறினாள். நீதிபதிக்குத் தலையே சுற்றுவது போலாகிவிட்டது.

ஏனெனில், குற்றவாளி, போலீஸ் கொட்டடியில் மிகவும் போக்கிரித்தனமாகப் பேசினாள், என்று கூறப்பட்டது – அவளும் அதை மறுத்தவளல்ல.

இப்போது மிக அடக்க ஒடுக்கமாகப் பேசுகிறாள்.

பேசுகிறாளா? பள்ளி ஆசிரியைபோலப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறாள்.

''மூன்று மாதம். கடுங்காவல்'' என்று தீர்ப்பளித்தார் நீதிபதி.

வழக்கு மன்றத்திலிருந்தவர்கள், அவளைப் பார்த்தனர்.

அவள் முகத்தில் கோபம், துக்கம் எதுவும் இல்லை. தண்டனை பெறுகிறோமே! திருடி என்பதற்காக என்று அவள் வெட்கம் கொண்டதாகக்கூட த் தெரியவில்லை.

தீர்ப்புக் கூறப்பட்டாகிவிட்ட பிறகும், அவள் கூண்டிலே நின்றாள்.

நீதிபதி கடுமையாகப் பார்க்கவில்லை. போலீசாரும், அவளை இழுத்துச் செல்லவில்லை.

''ஐயா!'' என்று அழைத்தாள் அந்தப் பெண்.

அவளுடைய 'பார்வை'யிலிருந்து விடுபடுவதற்காகவே, ஏடொன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த நீதிபதி ''ஐயா!'' என்று அந்தப் பெண் அழைத்ததும், தன்னையும் மறந்து, ''என்னம்மா'' என்று மிகக் கனிவாகக் கேட்டார்.

''ஒன்றுமில்லை. நான் களவாடிய பொருள், அதன் சொந்தக்காரருக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டு விடுமல்லவா?'' என்று கேட்டாள்.

அர்த்தமற்ற சிரிப்புடன் நீதிபதி பேசினார்— செல்லமான முறையில்.

''பைத்யக்காரப் பெண்ணே! அதுதான் சட்டம்''

''பொருளை, அதன் சொந்தக்காரரிடம் கொடுத்துவிட்டால் போதும்; என் மனம் நிம்மதியாகும். சிறைத் தண்டனை எனக்குக் கொடுமையாகக்கூட இருக்காது''

''இவ்வளவு நல்ல குணம், இப்போது இருக்கிறது உனக்கு.''

''எப்போதுமே எனக்கு நல்ல குணம்தான். . . ஐயா!''

''அப்படியெல்லாம் பேசாதே அம்மா! களவாடி விட்டு இப்படியெல்லாம் பேசினால் கைதேர்ந்த பேர்வழி என்றுதான், எவரும் எண்ணுவார்கள். நல்ல குணத்துக்கு இலட்சணமா, களவு! திருடுவது!''

''எல்லாக் களவும், நல்ல குணத்தின் காரணமாக ஏற்பட்டது, ஏற்படும் என்று நான் வாதாடவில்லையே! இந்தத் 'திருடு'

மட்டும் தனி. . . நான் திருடிதான். . . ஆனால் நல்லவள். . . நல்லவள், ஆகவேதான் திருடினேன். . .''

''அகட விகடம் பேச இதுவா இடம். . .''

''அப்படிச் சொல்வீர்கள் என்பதால் தானய்யா நான் அதிகம் எதுவும் பேசாமல் இருந்தேன். இப்போது என் வழக்கு முடிந்துவிட்டதால் பேசுகிறேன். சட்டம் நிலை நாட்டப்பட்டு விட்டதால் பேசுகிறேன். உங்கள் கடமையை நீங்கள் செய்து முடித்து விட்டதால் கூறுகிறேன்... பொருள், யாருக்குச் சொந்தமோ, அவர்களிடம் கொடுத்துவிடுங்கள். . .''

அதுவரையில் அந்தப் பெண்ணின் போக்குப் புரியாமல் திகைத்திருந்த, நீதிபதிக்கு இப்போது, பரிதாப உணர்ச்சியே மேலிட்டது. நிச்சயமாக இந்தப் பெண்ணுக்கு, ஏதோ மனக் குழப்பம் என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

அதுவரையில், அமைதியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணும், இப்போது, சிறிது நடுங்கும் குரலில் பேசுகிறாள்; கண்களிலே நீர் துளிக்கும் நிலை பெறுகிறாள்.

''நீ களவாடிய பொருளை, காத்தமுத்துவுக்குத்தான் தருவோம்... அந்தக் கடையிலிருந்துதானே, களவாடினாய். . .''

''ஆமாம்... காத்தமுத்து கடையிலிருந்துதான் களவாடினேன்... ஆனால், அது, காத்தமுத்துவுடையது அல்லவே!....''

''திருடு நடைபெற்றது காத்தமுத்து கடையில் – பொருள் அவனுடையது''

''பொருள், இருந்த இடம் காத்தமுத்துக் கடை, ஆனால் பொருள் அவருடையது அல்ல. . .''

''சட்டப்படி, காத்தமுத்துவுடையதுதானம்மா, அந்தப் பொருள்.''

''சந்தர்ப்பம் காரணமாக அந்தப் பொருள், காத்தமுத்துவிடம் இருந்தது... ஆனால், பொருள் அவருடையது அல்ல... முழு உண்மை வேண்டும் என்றீர்கள் – காத்தமுத்து கடையில் இருப்பதெல்லாம் காத்தமுத்துவுடையது என்று கொள்வது, முழு உண்மையாகாது...''

''திறமையாக வாதாடுகிறாய் அம்மா! ஆனால், தேவையற்ற வாதம்! காத்தமுத்து கடையில் களவு நடந்தது. நீ பிடிபட்டாய், கடையிலிருந்து நீ பொருளைக் களவாடினதைக் கண்ணால் கண்டவர்கள் சாட்சி கூறினார்கள். நீயும் அதை மறுக்கவில்லை...''

''மறு விசாரணைபோல அல்லவா, பேசுகிறீர்... ஐயா! வழக்கு முடிந்துவிட்டது... தண்டனை தந்தாகிவிட்டது. நீதி பதியின் வேலையும் முடிந்தது – வெற்றிகரமாக – பெருமை தரத்தக்க விதத்தில்... ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்; நான் சிறிது படித்திருக்கிறேன். . . களவும் கற்றுமற என்ற என் கட்டுரைக்குத் தங்க மெடல் கிடைத்தது. . . ஐயா! பொருளை எடுத்த இடம் காத்தமுத்து கடை. . . அதனால் அது அவருக்குச் சொந்தம் என்று எண்ணவேண்டாம். அவரும் கூறமாட்டார். பொருள் அவருடையது அல்ல என்பதாலேயே, நான் செய்தது களவு அல்ல என்று ஆகிவிடாது. என்றாலும், பொருளை, அது யாருக்குச் சொந்தமோ அவர்களிடம் கொடுத்துவிடுங்கள். நீதிபதியின் வேலைகளிலே இது ஒன்று அல்ல. . . ஆனால். . .''

''பெண்ணே! பொருள் வேறு ஒருவருடையதாக இருந்திருக்கலாம்... முன்பு... காத்தமுத்து, அதற்கு உரிய விலை கொடுத்து வாங்கியவராக இருப்பார். அதனால் அது அவருக்குத் தான், உரியது – அவருக்குத்தான் போய்ச் சேர வேண்டியது. . .''

''ஐயா! சட்டம் படித்தவள் அல்ல, அதனால் நான் சொல்வது, சட்டப்படி சரியா அல்லவா என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. உண்மை என்பதால் பேசுகிறேன். சட்டமும், உண்மையைக் கண்டறியும் முறையை மறுக்காது. பொருள் காத்தமுத்துவுடையது அல்ல. அவர், அந்தப் பொருளை, அவருக்கு 'உரியது' ஆக்கிக் கொண்டார், பணம் கொடுத்து. நான் சொல்வது, பொருளை, உரியவருக்குச் சேர்த்து விடுங்கள் என்பது; காத்தமுத்து கேட்கும் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு''

''பணத்தை, யார் கொடுப்பது. . :?''

''கொடுக்கும்படி, தங்களைத்தான் நான் வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன் கேட்டீர்களா! இவர்கள் கேலியாகச் சிரிப்பதை... மேலும், விளக்கம் கேட்காதீர்கள். . . இவர்கள் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்கள்.''

நீதிபதி, போலீசாரைப் பார்த்தார்; அவர்கள், அவளை அழைத்துச் சென்றனர்.

பாலில் தண்ணீர் கலந்து விற்றவன் வழக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. பாலில் தண்ணீர் கலப்பது என்று கூறிடும், சட்டமே பொருளற்றது; ஏனெனில், பாலும் ஒருவகைத் தண்ணீர்தான் என்று, சட்ட நிபுணர் சடகோபா லாச்சாரியார், வாதாட ஆரம்பித்தார். நீதிபதியின் மனம், அந்த வழக்கிலே

செல்லவில்லை. கோர்ட் கலைந்தது – வீடு சென்றார். காத்தமுத்து வந்து சேர்ந்தான்; கூப்பிட்டனுப்பி இருந்தார்.

"பொண்ணுக்கு மூளைக்கோளாறு என்பது, இப்பதாங்க புரிஞ்சுது. இது முன்னமேயே தெரிஞ்சிருந்தா பாவம், அதைப் போலீசிலே பிடித்துக் கொடுத்திருக்கவே மாட்டேனுங்க. நானும் புள்ளெ குட்டிக்காரனாச்சே. பார்த்தா, பொண்ணை, பரிதாபமா இருந்திச்சிங்க. ."

"காத்தமுத்து! களவுபோன பொருள், உன்னுடையது அல்ல என்று அந்தப் பெண் சொன்னதைக் கேட்டாயல்லவா. . ."

"அது உண்மை தானுங்களே. கடையிலே உள்ள பொருளெல்லாம் என்னுடையதாகுங்களா. . . யாராரோ, விற்கிறாங்க... விலை கொடுத்து வாங்கி, பாலீஷ் கீலீஷ் போட்டு, சுவல்ப இலாபத்துக்கு விற்கறதுங்க. நம்ம கடை மட்டுமில்லிங்களே. . . எந்தக் கடையிலேயும் அது தானுங்களே பழக்கம். . ."

"ஆமாம். . . நான் அந்தப் பெண்ணு என்னமோ உளறதுன்னு எண்ணிக் கொண்டேன், முதலிலே, அது சரி! பொருள் யாருடையது?"

. "அதுவும் நமக்கு எப்படிங்க தெரியும். நான் ஒருத்தர்கிட்ட இருந்து வாங்கினேனுங்க – அது அவங்களுடையதோ, அல்லது, அவங்களும் வேறே யாரிடமாவது இருந்து வாங்கினாங்களோ, நமக்கு எப்படிங்க தெரியும்...விசாரிச்சுப் பார்க்காம. . ." .

"நீ, யாரிடம் இருந்து வாங்கினே. . . அது தெரியுமேல்லோ... அதற்கு ஆதாரம் உண்டு அல்லவா?"

"என்னங்க இது, ஆதாரம் கீதாரம்னு பேசறிங்க. நான் திருட்டுச் சாமான் வாங்கற ஆசாமி இல்லங்க. கடைத் தெருவிலே சில பேர் உண்டு அந்த மாதிரி, நமக்கு ஈனப் பொழைப்புக் கூடாதுங்க, மானம் பெரிசா, பணம் பெரிசா, சொல்லுங்க. . ."

"அதை எல்லாம் சாவகாசமாக ஒரு நாளைக்குப் பேசலாம்... இப்ப, அந்தப் பொருள், நீ யாரிடமிருந்து வாங்கினே. . . அதைச் சொல்லு. . ."

"நம்மாள்வார்னு இருக்கறாருங்க, தரகுக்காரர் – அவரிடமிருந்து பல சமயத்திலே, பலவிதமான சாமான்கள் வாங்குவது வாடிக்கைங்க, அவனும் தப்புத் தண்டாக் காரனில்லங்க..."

''இந்தப் பொருளை, என்ன விலைக்கு வாங்கினே... அவனுக்கு எங்கே இருந்து கிடைச்சது. . . அந்த விவரம் என்ன?''

''உண்மையைச் சொல்லிவிடறேனுங்க... நீங்க எனக்கு ஒரு ஆபத்தும் வாராமெ பார்த்துக் கொள்ளணுமுங்க. இந்தப் பொருள், வேறே ஒரு பொருளிலே மறைச்சி வைக்கப்பட்டிருந்ததுங்க. நம்மாள்வார்கிட்ட நான் இருவது ரூபா கொடுத்துத்தானுங்க அந்தப் பொருளை வாங்கினேன். அவனுக்குத் தெரிஞ்சிருந்தா, இருவதுக்குக் கொடுத்திருக்கமாட்டானுங்க.''

''பொருத்தம் இருக்கவேணும் பேச்சிலே, பதக்கம், என்ன குறைஞ்சாலும் ஆயிரம் ரூபாய்க்குப் போகும். . .''

''ஆமாம்ங்க. . . ஆனா, பதக்கம் இருக்கிறது தெரியாமத் தானுங்களே நாம்மாள்வார், கதாயுதத்தை என்கிட்ட வித்தாரு. . .''

''என்னய்யா கதை அளக்கறே. . . கதாயுதம் சக்கராயுதம்னு...''

எஜமான், உங்க காலிலே விழறேன். . . நான் சொல்றது சத்தியமுங்க. வெள்ளிக் கவசம் போட்ட கதாயுதம் – பீமனோட கதாயுதம். . .''

''நீ என்னுடைய கோபத்தை வேண்டுமென்றே கிளறிக் கொண்டிருக்கிறே.''

''நான், விவரம் சொல்லாததாலே, உங்களுக்குக் கோபம் வருதுங்க. பீமனோட கதாயுதம்னா, பிள்ளையாரப்பன் நாடக சபா இருக்குது பாருங்க. . .''

''நாடகக் கம்பெனியா. . .?''

''ஆமாம்; நல்ல நல்ல நாடகமெல்லாம், ஆடுவாங்க, முன்னே எல்லாம்.''

''காலட்சேபம் செய்யாதே, விஷயத்துக்கு வா,''

''அந்தக் கம்பெனியிலே, பீமன் தூக்கிக்கிட்டு வர்ர கதாயுதம்ங்க. . . அதை, நம்மாள்வார்கிட்ட நாதமுனி, விலைக்கு வித்தாருங்க. . .''

''அவன் யார், நாதமுனி, அவன்தான் பீமன் வேஷம் போடுபவனா?''

''இல்லிங்க. . . டீ கடைக்காரன்ங்க. . . அவனுக்கு, கம்பெனி முதலாளி பணம் சேரணும். தரவில்லை. கோவத்திலே, இதைத் தூக்கிவிட்டு வந்து வித்துப்போட்டானுங்க, நம்மாள்வரிடம் –' அவர், நம்மகிட்ட தள்ளிப் போட்டாருங்க. . .''

''கதாயுதத்தோட கதை இருக்கட்டும். பதக்கத்துக்கு வா. . .!''

''வர்ரனுங்க – கதாயுதத்தை வாங்கறபோது, நம்மாள் வாருக்கும் தெரியாது, எனக்கும் தெரியாதுங்க நாட்றாயன் சாட்சியா, கதாயுதத்துக்குள்ற பதக்கம் இருக்குதுன்னு.''

''அப்புறம், எப்படித் தெரிஞ்சுது....''

''அதாங்க வேடிக்கை. வேளை, வரவேணும்கறாங்க ஒவ்வொண்ணுக்கும், இந்தப் பொண்ணுங்க, செயிலுக்கு போச்சே. . .?''

''நீதானேய்யா அனுப்பிவைத்தே. . . அதாவா ஜெயிலுக்குப் போறேன்னு போச்சி. . .''

''அப்படிப் பார்க்கப் போனாங்க, தண்டனை கொடுத்தது. எஜமான்தானுங்க. . .''

''ஆஸ்யமா, இந்த இலட்ச்ணத்திலே..விஷயத்துக்கு வாய்யா...''

''இந்தப் பொண்ணுகிட்ட யார் சொன்னாங்களோ தெரியல்லைங்க, கதாயுத விஷயமா. இது இத்தனைக்கும் இப்ப டீச்சர் வேலை பார்க்குதுங்க. . . பாருங்க, நூறு ரூபா வரைக்கும் தருவதா சொல்லுதுங்க, நான் கொடுத்தது இருவதுதானுங்க. நல்ல இலாபமுங்க. கொடுத்துடலாம்னு தாங்க எண்ணம். . .''

''உனக்கு எப்படித் தெரியும் கதாயுதம் இங்கே இருக்கற விஷயம்னு கேட்டயா?''

''தெரிஞ்சிகிட்டேங்க. நாதமுனியேதானுங்க சொல்லி வைச்சது. அப்புறமுங்க. . . நூறு இல்லே, ஆயிரம்னாகூடத் தரமுடியாதுன்னு சும்மா ஒரு போடு போட்டனுங்க, பொண்ணு சிலையா நின்னுட்டுதுங்க. போ! போ! ன்னு அனுப்பிச்சிப் போட்டுங்க, பையனை எல்லாம் அனுப்பிச்சிப் போட்டுங்க, ராத்திரி போய், கதாயுதத்தைச் சோதனை போட்டனுங்க....ஒரு துப்பும் தெரியல்லிங்க. . . அங்கேயே, அசந்து தூங்கிட்டனுங்க. அப்பறம் பாருங்க, தடால்னு சத்தம்ங்க, விழிச்சிகிட்டுப் பார்க்கறேனுங்க, கதாயுதம் இரண்டு துண்டாகுதுங்க, உளாற இருந்து பதக்கம் வருது வெளியே, பொண்ணுதான் செய்யுது இவ்வளவு வேலையும். . .''

''அடப்பாவி! கடையிலே புகுந்து, களவாடினதாகச் சொன்னாயே... இந்தக் கதாயுதம் பற்றி ஒண்ணும் சொல்லலியே...''

''எஜமானுக்கு அதையெல்லாம் கேட்க நேரம் இருக்காதேன்னுதானுங்க சொல்லல்லே. . .''

''ஆமாம். . . பதக்கம் யாருடையது.''

''பிள்ளையாரப்பன் நாடகக் கம்பெனியிலே, இந்தப் புள்ளே, வேஷம் கட்டி இருக்குதுங்க. . .''

''இருக்கட்டுமேய்யா. . . ஆயிரம் ரூபா பதக்கம் இதுக்கு ஏது?''

''ஆமாமுங்க. . . அது அதிசயம்தாங்க. . . கம்பெனிக்காரனைக் கேட்டுப் பார்த்தா, ஏதாச்சும் தடம் கிடைக்கும்னு தோணுதுங்க.''

நீதிபதி, காத்தமுத்துவை அனுப்பியே பிள்ளையாரப்பன் நாடகக் குழு உரிமையாளரை வரவழைத்தார்; விசாரித்தார்; தன்னிடம் அப்படி ஒரு பதக்கமே கிடையாது என்று அவன் கூறிவிட்டான். மீண்டும் இருட்டறையில் தள்ளப்பட்டது போன்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது நீதிபதிக்கு.

பொருளை உரியவர்களிடம் கொடுத்துவிடுங்கள் என்று திரும்பத் திரும்ப, முத்துரத்தினம் சொல்லிவிட்டுப் போனதை எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தார்.

பதக்கம், அந்தப் பெண்ணுடையதாக இருந்தால் வெளிப் படையாகச் சொல்லி இருக்கலாமே; ஏன் மறைத்தாள்; என்று யோசித்தார். பெயர்தான் முத்துரத்தினம் – இவ்வளவு விலையுள்ள பதக்கம் வாங்கக் கூடிய பணம் கிடையாதே, பெண்ணிடம். ஒருவேளை களவோ? இப்போது, அந்தப் பெண்ணுக்கே, உள்ளம் சுடுகிறதோ. . . இவ்விதமெல்லாம் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தார். விளக்கம் கிடைக்கவில்லை. திகைப்பு அதிகமாயிற்று.

காத்தமுத்துவிடம், பதக்கத்தைக் கேட்டு வாங்கி வைத்திருந்தார்.

பித்தர் விடுதி மேலதிகாரி மோசஸ் தம்பி, நீதிபதியைக் காண வந்திருந்தார். வரப்போவதாகத் தந்தி கொடுத்தபோதே, நீதிபதிக்குப் பெருத்த, கவலை; தன் தங்கை முத்தழகிக்கு, என்ன ஆபத்தோ என்று.

செல்வம் செல்வாக்கு இருக்கிறது–மனதுக்கு நிம்மதி மட்டும் இல்லை. நீதிபதி பாதிரியப்பருக்கு; மனைவி, காச நோயால் மாண்டு போனதால், மனதுடைந்து கிடந்தார்; ஆனால் அதற்கு முன்பே, அவருடைய மனதுக்கு, பெரிய அதிர்ச்சி, தன் உடன் பிறந்தாள் முத்தழகி பைத்தியம் பிடித்ததால், அதுவும் எப்போது? முத்தழகிக்குத் திருமணம் நிச்சயமான நேரமாகப் பார்த்து. அந்த இடி தாளமாட்டாமல், பாதிரியப்பனின் தந்தை நல்லப்பர், நோய் வாய்ப்பட்டார்; இறந்து போனார்.

முத்தழகிக்குப் பைத்யம் முற்றிவிட்டது; விடுதியில் சேர்ப்பது தவிர, வேறு வழியில்லை. வேதனைதான் பாதிரியப்பருக்கு; எனினும், விடுதியில் மருத்துவர்களின் கண்காணிப்பில் இருந்து வருகிறாள், என்ற அளவிலே ஒருவிதமான திருப்தி அவருக்கு. மேலும் என்ன பேரிடியோ, என்ன சேதி கொண்டு வருகிறாரோ டாக்டர் மோசஸ் தம்பி என்று கலங்கினபடி இருந்தார்.

''டாக்டர். . . முத்தழகிக்கு. . .''

''ஆபத்து இல்லை. . . ஆனால் கவலைப்படத்தக்க நிலைமை தான். . . ஆனால். . . குணப்படுத்த வழி உண்டு. என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது''

''சொல்லுங்கள் டாக்டர்! என்ன செய்தால் குணமாகும். எங்கு போக வேண்டும். . .''

''இதைப் பாருங்கள். . .'' என்று கூறி, டாக்டர் மோசஸ் தம்பி, ஒரு கடிதம் கொடுத்தார்.

''டாக்டர் அவர்களே

நான் சிறையிலிருந்து இதை எழுதுகிறேன் – இதயம் இருப்பதால்.

நீதி தெரிந்த பாதிரியப்பரிடம் சென்று உம்மால் தண்டிக்கப்பட்ட பேதைப் பெண் கூறியபடி பதக்கத்தை உரியவரிடம் சேர்த்துவிட்டீர்களா என்று கேளுங்கள்.

சட்டம் போதும், என்று இருப்பவர், பதக்கம் பற்றி நாம் ஏன் விசாரிக்க வேண்டும்; களவாடியவள் சிறை சென்றாள்; பொருள் கிடைத்துவிட்டது; இனி அதுபற்றி நமக்கு என்ன, என்று இருப்பார். உடனே, பதக்கத்தை எடுத்துக் கொண்டு போய், அவருடைய தங்கை, உங்கள் விடுதியில் இருக்கும் முத்தழகு அவர்களிடம் காட்டச் சொல்லுங்கள்.

உங்கள் மருத்துவ முறைகளால் சாதிக்க முடியாததை, அந்தப் பதக்கம் சாதிக்கும்.

அதில் உள்ள, பச்சைக்கும் நீலத்துக்கும் அபூர்வமான சக்தி உண்டு.

காட்டச் சொல்லுங்கள். இந்த என் கடிதத்தை நனைத் திருப்பது கண்ணீர் – இதைக் கூறாதீர்.

கடமையில் மூழ்கி இருக்கிறார் - கண்ணீர் அவருடைய கடமையைக் கெடுத்துவிடப் போகிறது.

சிறையில் வாழும்
முத்துரத்தினம்.

விரைந்தனர் இருவரும் விடுதி நோக்கி.

பதக்கத்தைக் காட்டினர்; முத்தழகு, அதனை வாங்கி, இப்புறமும் அப்புறமும் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தாள் - வீசி எறிந்தாள் மேஜைமீது.

டாக்டரை, பாதிரியப்பன் பார்த்தார்.

டாக்டர், சோகமாகத் தலை அசைத்தார்.

''ஆவலாக ஓடோடி வந்தேன். டாக்டர்....!'' என்று கூறிக் கண்ணீர் வடித்தார் பாதிரியப்பன்.

மேஜைமீது கிடந்தது பதக்கம். ''இதில் உள்ள பச்சையும் நீலமும் அபூர்வ சக்தி வாய்ந்தவையாம்! பைத்யக்காரப் பெண், கடிதம் அனுப்பி விட்டாள், கடிதம்!'' என்று வாய் விட்டுக் கூறினார், டாக்டர்.

''இந்தப் பதக்கத்துக்கு உள்ள சக்தி, ஜெயிலுக்கு அனுப்புவதுதான். அந்தப் பெண் இதைத் திருடித்தான் ஜெயிலில் கிடக்கிறாள்'' என்றார் நீதிபதி.

முத்தழகியின் கண்கள் மீண்டும் பதக்கத்தின் மீது பாய்ந்தன. கரத்தில் எடுத்தாள்; பின்புறம் திருப்பினாள், உற்று உற்றுப் பார்த்தாள்; மீண்டும் வீசி எறிந்தாள்.

நீதிபதி பதக்கத்தை எடுத்தார், ச்ட்டைப் பையில் வைக்க, வெடுக்கென்று அதை முத்தழகி பறித்துக் கொண்டாள். பின்புறம் திருப்பிக் கீழே போட்டுத் தேய்த்தாள்; டாக்டர் தடுக்க முயன்றார்; அவர் விரலை நறுக்கென்று கடித்து விட்டாள்; பதக்கத்தை விடவில்லை; தேய்ப்பதையும் நிறுத்தவில்லை. தேய்ப்பதும் பார்ப்பதும், மறுபடியும் தேய்ப்பதும் உற்றுப் பார்ப்பதுமாக இருந்தாள். ஏதோ பைத்யக்காரச் சேஷ்டை என்று இருவரும் எண்ணிக் கொண்டனர். ஆனால், இருவரும் திடுக்கிட்டுப்போகும் படியான ஒரு மகிழ்ச்சிக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு பதக்கத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு ஆடினாள் முத்தழகி. மெத்தக் கஷ்டப் பட்டுப் பதக்கத்தை அவளிடமிருந்து வாங்கிப் பின்புறம் பார்த்தார் பாதிரியப்பன், வெண்ணூர் ஜெமீன் சின்னம் தெரிந்தது.

''டாக்டர்!'' என்று நீதிபதி கூவியது கேட்டு, டாக்டருக்குத் தங்கையின் கதிதானோ அண்ணனுக்கும் என்று பயமாகிவிட்டது. ''டாக்டர்! பதக்கம், எங்களுடையது. நான் இதுவரையில் அப்படி இருக்கும் என்று நினைக்கவே இல்லை. இதோ இருப்பது ஜெமீன் சின்னம். அப்பா இந்த நகையை ஜெமீனில் இருந்து வாங்கினார் – முத்தழகுக்காக!!'' என்று விளக்கம் கூறினார். பாதிரியப்பன்.

''பதக்கத்தைக் கொடு அண்ணா, இப்படி'' என்று முத்தழகி கேட்டாள் – பித்தம் பிடித்தவள் இப்படியா தெளிவாகப் பேசமுடியும் என்று இருவரும் ஆச்சரியப் பட்டனர்.

''எங்கே? எங்கே? நான் உடனே பார்த்தாக வேண்டும்'' என்று ஆவேசம் வந்தவள் போல் கேட்டாள் முத்தழகி.

''இதோ! இதோ!'' என்று கூறியபடி, டாக்டர், பதக்கத்தைக் காட்டினார்.

அதைக் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டாள். பிறகு, ''இந்தப் பதக்கம் கொண்டு வந்தவரை நான் பார்க்க வேண்டும்'' என்றாள்.

''பார்க்கலாமம்மா, பார்க்கலாம். விரைவில் ஏற்பாடு செய்கிறேன். அம்மா! முத்தழகு! இந்தப் பதக்கம், நம்முடையது தானே? அப்பா, வாங்கி உனக்குக் கொடுத்தார். . . உம்! அப்படித்தானே. . . முத்தழகி! இது, உன்னிடம்தானே இருந்தது. . . யாருக்காவது கொடுத்தாயா. . . காணாமற் போய் விட்டதா. . . சொல்லம்மா. . . நன்றாக யோசித்துச் சொல்லு. . .'' என்று நீதிபதி கேட்கலானார். முத்தழகுக்குத் திகைப்பு அடியோடு போகவில்லை. தெளிவு பிறக்கவில்லை; நினைவுகளை ஒன்று சேர்த்து இணைக்க முடியாமல், திணறிக் கொண்டிருந்தாள்.

டாக்டர், இப்போதைக்கு இதற்குமேல் எதுவும், முத்தழகுவிடம் கேட்கவேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார்.

பதக்கத்தைத் தன் கரத்திலே வைத்துக் கொண்டே, முத்தழகி மயக்கமுற்றாள். டாக்டர், அவளுக்கு வேண்டுவன செய்ய ஏற்பாடு செய்தார், நீதிபதியை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு.

நீதிபதி வீட்டுக்குள் நுழையும்போதே, காத்தமுத்து தடுத்து நிறுத்தினான்; அவன் கன்னங்கள் சிவந்து போயிருந்தன; விரல் விரலாகத் தழும்புகள்.

''உள்ற போகாதீங்க – போலீசுக்குச் சொல்லி. அனுப்புங்க. உள்ளே, ஒரு கொலைகாரன் இருக்கிறானுங்க சிங்கம் போலச்

சீ றிகிட்டு. அவன்தானுங்க, என்னைத் தாக்கினவன்.'' என்று காத்தமுத்து கூறினான்.

நீதிபதி உள்ளே சென்றார்! உட்கூடத்தில், ஒரு மேஜை மீது நாற்காலியைப் போட்டு, அதன் மீது ஏறி நின்று கொண்டு, சுவரிலே மாட்டியிருந்த நல்லப்பர் படத்தை, ஒரு முரடன், கழட்டிக் கொண்டிருக்கக் கண்டார், பாதிரியப்பன்.

''யாரது, போக்கிரி! இதோ போலீசைக் கூப்பிடுகிறேன், பார். இறங்கு கீழே! படத்தைக் கொடு!'' என்று அதட்டினார் பாதிரியப்பன்.

படத்தைத் தூக்கித் தரையில் போட்டான்; தூள் தூளாயிற்று.

''அடப்பாவி!'' என்று அலறினார், பாதிரியப்பன்.

''எங்கே முத்தழகு?'' என்று கேட்டான், அவன்.

''என்ன திமிர் உனக்கு. . .'' என்று ஆர்ப்பரித்தார், பாதிரியப்பன்.

''நீ சீமான் – நான் பராரி! நீ படித்தவன், நான் ஊர் சுற்றி! நீ நீதிபதி, நான் கொலைகாரன்!! – தெரிகிறதா, புரிகிறதா. . . நீதானே முத்துரத்தினத்தை ஜெயிலுக்கு அனுப்பியவன்? சொல்! ஏன் திருதிருவென்று விழிக்கிறாய். நீதானே, ஜெயிலில் தள்ளினாய், நீதான் செய்வாய் அந்தக் காரியம். அந்தக் கள்ளங்கபடமற்ற முகத்தைக் கண்டும், அவள் களவாடினாள் என்று முடிவு கட்ட, உன்னைப் போன்ற மனித மிருகத்தால்தான் முடியும். இவன் மகன் தானே நீ! வேறு எப்படி இருக்கும் குணம். தப்பிப் பிறந்தவள், முத்தழகு. அதனால்தான், தவியாய்த் தவித்தாள் உங்களிடம் சிக்கி!'' – என்று கூறிக் கொண்டே இருந்தான். பாதிரியப்பன் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கிளம்பும், சம்பவங்களால் அதிர்ச்சி அடைந்தார்.

''மெள்ளப் பேசு! விளக்கமாகப் பேசு. . .'' என்று கூறினார் பாதிரியப்பன்.

''அது உங்கள் முறை! மாளிகைப் பாஷை! எனக்கு அது தெரியாது. . . தேவையும் இல்லை! நீ படித்த சட்டம், உனக்கு அப்படிப் பேசும் சக்தி கொடுத்தது. நான் பார்த்த சதி, அனுபவித்த கொடுமை என்னைக் கொலைக்காரனாக்கிற்று. நான்தான் வீரய்யன் – ஆம்! உங்கள் வீட்டிலே மோட்டார் பழுதடைந்தால் சரிசெய்து கொடுத்து வந்தவன். . . கொலைக் குற்றத்துக்காகச் சிறையில் அடைபட்டவன் – செய்யாத கொலைக்காக – என்

பக்கம் சட்டம் பேசாததால்! கொலை நடந்தபோது, இவனை அந்த இடத்தில் பார்த்தேன் – பத்தோ இருபதோ பெற்றுக் கொண்டு பச்சைப் புளுகு சொன்னான். பண்டரி. பெரிய பெரிய சட்டப் புத்தகங்களை எதிரே வைத்துக் கொண்டு, உண்மையைக் காண மறுக்கும் உயர்தர நீதிபதி, என்ன சொல்கிறாய்? என்று என்னைக் கேட்டார். நீ கேட்டாயல்லவா, என் மகளை, என்ன சொல்கிறாய்? என்று அது போல.''

''ஐயா! இவன் பொய் பேசுகிறான்'' நான்,

''ஆஹா! இவர் பெரிய சத்யகீர்த்தி, இது, உன் போன்ற பெரிய வக்கீல்.''

''கொலை செய்யவில்லை, ஐயா! செய்யவில்லை!'' – நான் கதறினேன்.

கிழவி தன்னைத் தானே கொலை செய்து கொண்டாளா? – இது அந்த வக்கீல் பேசிய விகடம்.

என் எதிரே தூக்குக் கயிறைக் காட்டிக் கொண்டு விகடம் பேசினானய்யா, விகடம், அந்த வக்கீல்.

ஆத்திரம் பொங்குகிறது. ஆனால் கோர்ட்டிலே, கொலை நடந்தபோது, வேறு எங்காவது இருந்தாய் என்பதற்கு ஆதாரம் உண்டா? இருந்தால் காட்டு! சாட்சி உண்டா? இருந்தால், கூப்பிடு என்று சொன்னார்களே, ஏன் முடியவில்லை உன்னால்?

அட, அறிவற்றவனே! சாட்சி இருந்தது... கூறுவதற்குத் தான், எனக்கே நாக்குக் கூசிற்று. ஆதாரம் இருந்தது. ஆனால் அதைக் காட்ட நான் அஞ்சினேன். பெரிய இடத்து ஊழலை, ஊர் கேட்டுச் சிரிக்குமே, என்பதால்.

சட்டம், பெரிய இடம் சின்ன இடம் என்று பார்க்காது. . .

சமூகம் பார்க்கிறது. உன் சட்டம், அந்தச் சமூகத்தின் மனப்போக்கை மாற்ற முடியாது. சரணாகதி அடைகிறது. என்னைக் குற்றமற்றவன், கொடுமைக்கு ஆளானவன் என்று எடுத்துக்காட்டக் கூடிய சாட்சியை, ஒரே சாட்சியை, ஒப்பற்ற சாட்சியை, தடுத்து விட்டார்கள். . . படம்தான் கிடைத்தது, பொடிப் பொடியாக்கினேன். . . கிடைத்திருந்தால், உன் அப்பனைக் கிழித்துக் கிழித்து நாய் நரிக்கு இரையாக்கி இருப்பேன். குடும்ப கௌரவம் கெடக்கூடாதாம், அதற்காக, நான் கொலைகாரனாக வேண்டுமாம்!

''எங்கள் குடும்ப கௌரவத்துக்கும், உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்?'' என்று கேட்கிறாயா, அல்லது உன் அப்பன் கொக்கரித்தது போல, எப்படிப் பொருந்தும் என்று பேசப் போகிறாயா? பார், என்னை. நன்றாகப் பார்! வேட்டையாடினர் என்னை, இந்த முரட்டுத்தனம் பெற்றேன். வஞ்சித்தனர், அதனால் வருவது வரட்டும் என்ற சுபாவம் பெற்றேன். சதி செய்தனர் என்னை அழிக்க, அதனால் எதையும் செய்யும் துணிவு பெற்றேன்.

கொடுமை செய்தனர், கொலைகாரன் என்று பழி சுமத்தினர்; நான் இப்போது ஒரு பயங்கர மனிதனானேன்.

என்னை இம்சித்து இம்சித்து மிருகமாக்கினர்.

நானும் மனிதனாகத்தான் இருந்தேன்.

மங்கையர் விரும்பும், பண்புள்ளவனாகத்தான் இருந்தேன்.

உன் தங்கையே, தன் இதயத்தைத் தரத்தக்க இளைஞனாக இருந்தேன்.

ஆம்! நான்தான்! வீரய்யன்!!

வெட்கமா, வேதனையா, திகைப்பா, பயமா – எல்லாம் சேர்ந்து தாக்குகிறதா, உன்னை.

என், வழக்கை, நீயே விசாரணை செய்து, நல்ல தீர்ப்பு வழங்கு, பார்க்கலாம். நாட்டிலே உனக்கு நல்ல பெயர் என்கிறார்கள்.

வீரய்யா! மறைந்து கிடந்த பல உண்மைகள் எனக்கு இப்போதுதான், சிறு சிறு சிதறல்களாகத் தெரியத் தொடங்கி யுள்ளன. முழு உண்மையை நான் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆத்திரத்தைக் கொட்டிக் கொண்டிராதே – நடந்தெல்லாம் தெரியவேண்டும் எனக்கு; உடனே, விளக்கமாகச் சொல் இப்போதே!

நடந்தது எல்லாம்! நான் கூற வேண்டும், நீ கேட்க வேண்டும்! விசித்திரமான ஆசை. நீ, தாங்க மாட்டாய், மெத்தப் படித்தவன். ஆகவே வஞ்சம் இப்படி எல்லாம் வடிவம் எடுக்கும் என்று அறிந்து கொள்ளக்கூட அஞ்சுவாய். நம்பக்கூட மாட்டாய். மறந்து போனேனே! நீ, நீதிபதியாயிற்றே! சாட்சி கொண்டு வா, ஆதாரம் கொண்டு வா, என்று கேட்பாய். எந்தச் சாட்சியைக் காட்டுவேன். நானும், அவளும் யாருமறியாமல் பேசும்போது, கட்டு அறுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்து, எங்களைத் தலை தெறிக்க ஓடச் செய்த பசுங்கன்று சாட்சி. . . அது இப்போது தன் கன்றுக்கு அல்லவா பால் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும். அப்பப்பா! உங்கள்

முரட்டுத்தனத்தால் என்று கூறியபடி என் அணைப்பிலிருந்து விடுபட்ட முத்தழகி, உடைந்த வளையல் துண்டுகளை வீசி எறிவாள் – அந்தச் சாட்சிகளை நான் எப்படிக் காட்ட முடியும் – இப்போது, வேண்டாம், வேண்டாம். . . நம் கனவு பலிக்காது, உன் வழி நீ போ! என்று கூறிப் பொய் கோபம் காட்டும்போது, விடமாட்டேன் என்று சொல்லி, என் சட்டையைப் பிடித்திழுக்க, நான் விடுபட என் வலிவு காட்ட, இடையிலே சட்டை கிழிந்து, சிறு துண்டு அவள் கரம் சேரும் – அந்தச் சாட்சியைக் கொண்டு வந்து காட்டவோ! அவள் விரும்பும் பழம் பறித்து, மரத்தினின்றும் நான் இறங்கும் வேளை, பாம்பு! பாம்பு! என்று பயம் காட்டியபடி, கொடியை வீசுவாள் என் மீது, நானோ ஓடும் பாம்பையே காலால் மிதித்து, கழுத்தை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து அவள் எதிரில் நிற்பேன். சாட்சிகள் ஆயிரம் உண்டு. அவை யாவும் மறைந்து போயின. ஆனால், மங்காத சாட்சி, கண்டாய், நீ! சட்டம் உன் கண்களை மறைத்தது. எமது காதற் கனியைக் கண்டாய், கண்ணிருந்தும் கருத்தில்லை உனக்கு. களவாடினாள் என்று கடுங்காவல் தண்டனை கொடுத்தாயே, அந்தக் கன்னி யார்? அந்திப் போதில் என் மடிமீது சாய்ந்து, சிறு குடில் போதும் நமது வாழ்வு சீராக, என்று அன்பு மொழி பேசி என்னை இன்பக் கடலாழ்த்திய, மாசுபடா மங்கை நல்லாள், முத்தழகி பெற்றெடுத்த பத்தரைமாற்றுப் பதுமை அல்லவா! அந்தச் சாட்சியைக் கண்ட பிறகு, வேறும் வேண்டுமோ!. . . ஆண்டு பல உருண்டோடிவிட்டன–என்றாலும், என் மனத்திரையில் அந்தச் சம்பவங்கள் அவ்வளவும் கலையாத ஓவியமாகத்தான் உள்ளன. சிலதான், பிறருக்குக் காட்டக் கூடியன. மற்றவை, நான் எண்ணி எண்ணி, இன்ப நினைவுகள் பெற்றுப் பெற்றுப் பூரித்து இருக்க மட்டுமே!!

என் வாழ்க்கையிலே இரண்டே பகுதிகள் தானே.

ஒன்று எவருக்கும் கிட்டாத செந்தேன் – அதன் சுவை – அதனால் வந்த மகிழ்ச்சி. மற்றொன்று, எவராலும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத கொடுமை, உன் சட்டப் புத்தகங்களிலே, குற்றத்தின் தன்மை, அதற்கான தண்டனை, விசாரணை முறை இவை உண்டு. கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் குற்றம் எப்படி உருவாகிறது என்பது, இருககிறதா அந்த ஏடுகளில்? ஊருக்கெல்லாம் நல்லது செய்பவன் என்ற பெயருள்ளவன்கூட, போலி கௌரவம் காக்க, எத்துணை கேவலமான கொடுமையினையும் செய்யும் துணிவு எப்படி ஏற்படுகிறது என்பதை அந்தப் புத்தகங்கள் காட்டுகின்றனவா? இருக்காது! எத்தனையோ

சம்பவங்கள், மறைக்கப்பட்டுப் போகின்றன! அதிலும் மாளிகைகளிலே, எத்தனை எத்தனை பாதகச் செயல்கள் நடந்தாலும், வெளியே தெரியவா போகிறது. கற்கோட்டையல்லவே, பணக்கோட்டை!

போதும், வீரய்யா!! போதும்! கோடிட்டுக் காட்டினதே போதும்; கொடுமைக்கு ஆளானாய்; அதற்கும் என் தந்தையோ காரணம்; அவரும் போலிக் கௌரவமெனும் நோயால் அவ்விதமானார், என்பது எனக்குத் தெரிகிறது.

நானும், நடந்ததை மறந்திடுவோம்; நெஞ்சோடு இருந்திடட்டும் என்றுதான் இருந்து வந்தேன், கொடுமை மீண்டும், இதே இடத்திலிருந்து கிளம்பி, என்னைத் தாக்கியது போதாதென்று, என் மகளையும் தாக்குவது கண்டேன், கடுங்கோபம் கொண்டேன். என் வாழ்வு, கருகிவிட்டது. முத்தழகோ, பித்தர் விடுதியில்! இங்கு இருந்து உலவி, இந்த மாளிகைக்கே பெருமையும் ஒளியும் தரவேண்டிய என் மகள், சிறையில்! இவ்வளவு பலி கொடுத்து இந்தக் குடும்பத்தின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றத் துடித்தார், உன் அப்பா. சரி! இங்கு நான் நுழையும்போது ஏதேதோ செய்ய நினைத்தேன். கிடைத்தது, படம் மட்டும்தான் – தேக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஆத்திரம் அத்தனையும், இதைத்தான் தாக்கிற்று. நீ, என்ன செய்வாய் பாவம். ஏடு தூக்கி! என்னை மணம் செய்து கொள்ள உன் தங்கை துடித்துக் கிடந்தாள் – உன் தந்தை, அவருக்குத் தெரிந்த தந்திர முறைகளை எல்லாம் ஏவினார் – பலிக்கவில்லை – எமது காதல் கனிந்தது. காதல் என்ன, மாளிகையிலிருந்து கிளம்பி, மற்றோர் மாளிகையைத் தேடித்தானா, நுழையும்! காதல் இதயங்களின் சேர்க்கை – இலட்சங்களின் கூட்டல் கணக்கு அல்ல! கருவில் வளர்ந்தாள், என்திரு. கண்டறிந்தார் உன் தந்தை. பெற்றெடுத்த செல்வத்தைக், குப்பத்தில் குடி இருந்த சுப்பியிடம் சேர்ப்பித்தார். என்னையோ சூதாட்டம் நடத்தினவன் என்று பொய் வழக்கில் சிக்கவைத்தார் – அபராதம் விதிப்பார்கள், இதை விற்றுக் கட்டிவிடு என்று, மணவிழாவுக்கு என்று வாங்கிவந்த பதக்கத்தைத் தந்தாள் என் தங்கம். நான் அதை என் நெஞ்சோடு சேர்த்தேன், கண்களுக்கு மலராக்கினேன். இதழ் அதனுடன் உறவாடிற்று – விற்றுப்பணம் ஆக்கவில்லை – சிறை சென்று வந்துவிடுவோம் – இந்தக் காதற் சின்னம், நமது செல்வத்துக்காக இருக்கட்டும் என்று வைத்திருந்தேன்.

இதோ அது! என் தங்கை தந்த பதக்கம்!!

கொடு! என்னிடம் கொடு! ஒரு நிமிடம் கொடு!

தருகிறேன். ஆனால், இப்போதல்ல, முழுவதும் கேட்ட பிறகே.

கேட்க கேட்க உனக்கு, வேதனை பீறிட்டு வருமப்பா. குப்பத்தில் வளர்ந்த குலக்கொடியை அழித்து விடவும் சதி நடந்தது; புலி உலவும் காட்டிலே, புள்ளி மான் குட்டிக்கு, தாவித் தப்பித்துக் கொள்ளும் திறம் வந்து தன்னாலே சேரும் என்பார்கள். கொடுமையே தாலாட்டாய்ப் பெற்ற என் செல்வம், உன் அப்பாவும், குப்பத்துக் கிழவியும் சதிப்பேச்சு நடத்தியதைக் கேட்டு ட்டாள். எட்டு வயது! சிட்டுப் போலப் பறந்தாள். முகவெட்டுக் கண்டு நாடகக் குழுவினர் சேர்த்துக் கொண்டனர். அங்கு என் அழகுராணி, ஆடினாள், பாடினாள், ஆபத்தைத் தடுத்துக் கொண்டாள்.

அது, அறிந்து கொண்டேன், முத்துரத்தினத்தின் கலை உலக வாழ்க்கைப்பற்றி.

மாளிகைக்கு இனிப் பயம் இல்லை. மாதா மனம் உடைந்து கிடக்கிறாள். மகளோ கூத்தாடி! இனி என் குறை! குடிப் பெருமைக்குக் கேடு இல்லை! -- என்றெண்ணிச் சும்மா இருந்தாரா? அதுதான் இல்லை. சிறை மீண்ட நான், என் செல்வத்தைக் காணாது, குப்பத்துக் கிழவியிடம், கூர்வாள் நீட்டிக் கேட்டேன். கொலை நடக்கும், உண்மையினைக் கக்கிவிடு என்றுரைத்தேன். ஊர் கூட்டி உன்னை விரட்ட முடியும் என்னால், என்றாள் அந்தக் குடிகெடுக்கும் கிழவி, நேரே, உன் இல்லம் வந்தேன். அன்பே! நம் அரும் செல்வம் குப்பத்தில் காணோமே என்ன செய்தனரோ, நம் வாழ்வழிக்கும் வஞ்சகர்கள், என்று கேட்டேன். நாடகக் குழுவொன்றில், நம் செல்வம் அழகாக ஆடிடும் அருமை கேட் டேன் என்று அவள் உரைத்தாள். நான் மகிழ்ந்தேன். மாளிகைத் தோட்டத்தில் மாட்டுத் தொழுவத்தில், மலர்விழியாள் தன்னோடு, மனமகிழ்ந்து நானிருந்தேன்.

அத்தான், சிறைக் கொடுமை மெத்தவோ என்று கேட்டாள். சேற்றினைச் சந்தனமாக்கி, அங்கென்ன கஷ்டம், அப்படி ஒன்றுமில்லை, வேளைக்கு சோறுண்டு, விரும்பும் விதம் வேலை, கரும்பே! கலங்காதே! என்று கூறி மகிழ்வித்தேன். நம்பத்தான் சொல்கின்றீர், நன்றாகக் கற்று வந்தீர், அடுக்கடுக்காய் பொய் கூற என்று அவள் கூற, என்னையா வம்புக்கு இழுக்கின்றாய் என்று சொல்லி, முந்தானை தொட்டிழுத்தேன்; முந்திரிப்பழம்

படமாய் வரைந்திருந்த சேலை. அத்தான் விட்டு விடும் – அறுபத்து மேல் ஆகுது விலை – அப்பா எனக்காக வாங்கி வந்தார் என்று கூறி, விலகிவிட முயன்றாள். விடவில்லை நான், அவள் போக எழுந்தாள். பற்றியதை விட்டேனா! இல்லை! முந்தானை துண்டாகி, என் கரம் வந்துவிட்டது. அவள் சிரித்தாள். நான் சிரித்தேன்; எந்தன் தலைக்கு இதுவே ஏற்ற 'பாகை' ஆகு மென்றேன். கட்டிவிட்டாள் தலையில் அதை; கண் கொள்ளாக் காட்சி என்றாள். சேலை போயிற்றே என்றேன் – உள்ளது போதும் உடல் மறைக்க என்றாள். ஊருக்கு என்று சேர்த்துக் கொள் என் உரிமை மறுக்காதே என்றேன் – ஏதேதோ பேச்சு – இன்பத்தின் போதை.

உனக்கோ இந்த இன்பம். உலகில் நீ பிறந்தது உள்ளம் மகிழ்ந்திருக்கத்தானோ! பார்! பார்! என்று கேட்பது போலக் கோட்டான் கூவிற்று – புறப்பட்டேன்.

குப்பத்திலே கூச்சல் குழப்பம் கும்பல் எப்பக்கம் திரும்பிடினும் எங்கு அவன் என்ற கேள்வி என்ன இருந்தாலும் இப்படிச் செய்திடலாமா? கொலை செய்து விட்டானே கொடியோன் என்று கூவினர்.

முந்தானைத் துண்டுதனை முத்தமிட்டு நான் மகிழ பிடரி பிடித்தென்னைப் பேயர் இழுத்துச் சென்றனர்.

இவன்தான்! இவனேதான்! கொன்று விடுவேன் கொடுவாளால் என்றந்தக் கிழவியை இவன் மிரட்டிப் பேசியதை நானே கேட்டேன் என்றான்; நானுந்தான் என்றான் மற்றொருவன். கூண்டிலே தள்ளிவிட்டார். கொலைக்காரன் என்று சொல்லி கூவி அழுதாலும் கேட்பதற்கு ஆளில்லை. அன்று தண்டனை முடிந்து வெளியேறும் வேலப்பன், என் நிலையைக் கண்டிரங்கி என்னால் ஆனது செய்வேன், வழி இருப்பின் சொல் என்றான்; தயக்கம் தடுத்தது என்னை; பின்னர் தலைதப்ப வேண்டுமென்றால் தயக்கம் ஆகாதென்று. வேலப்பனிடம், விவரமெலாம் சொல்லி, 'என் சார்பில் வாதாட ஏற்பாடு செய்திடு, எவரும் மறுக்கவொணாச் சாட்சியுண்டு, அவள்தான்! முந்தானை குறைந்துள்ள முந்திரிப் பழம் வரைந்த சேலைதனை, என் அன்பு! கொண்டு வந்து காட்டட்டும். குறைப்பட்டது, துண்டாய் உள்ளதை நான் காட்டுகிறேன். கொலைக்கும் எனக்கும் தொடர்பில்லை என்று சொல்லி, விடுவிப்பார்; வாழ்ந்திடுவேன், வேலப்பன்!' என்று சொன்னேன்.

வேலப்பன், வழிப்பறி நடத்திய கொடியவன். எவருக்கும் எதிரி; எதற்கும் அஞ்சாதவன்; ஏழெட்டு முறை சிறை இருந்தவன், போக்கிரி! இத்தனை இருந்தும் அவன் இதயம் உள்ளவன். எனக்காகப் பாடுபட்டான் – பலன்தான் இல்லை. ஏனென்றால், எனக்கு உண்டு இதயம், ஆனால் அதனை எடுப்பேன், பின்னர் இருந்த இடம் வைப்பேன், என்று கூறிடும் குணாளர், உனைப் பெற்ற தந்தை, எவனடா, தன் மகள், இந்த முரடனுடன் நேசமாக இருந்தாள் என்று இயம்புவான். போ! போ! இன்றுதான் வந்தாய், மீண்டும் இரும்புக் கம்பிக்குள் செல்வாய், என்று விரட்டியே விட்டார், வேலப்பனை, என் அன்பு! இது தெரிந்து, காலடி வீழ்ந்தாளாம், கண்ணீர் பொழிந்தாளாம், உயிரைப் பறிக்காதீர், உண்மை உரைத்திடுவோம், என்றெல்லாம் கூறி எனக்காகப் போரிட்டாள். பிடித்திழுத்துச் சென்று ஓர் அறையில் தள்ளிப் பூட்டி விட்டுப் போய்விட்டார் உன் தந்தை.

என்ன நடக்கும் என்பது உனக்கே தெரியுமே.

சாட்சி உண்டா! என்றார்.

உண்டு! உள்ளம் உரைக்கிறது! ஊர் ஒப்ப வேண்டுமே! உண்மையைக் கண்ணீரா காட்டும்?

கடைசி விநாடியிலாவது, கட்டுக்காவல் மீறியேனும், வந்திடுவாள் என்னைக் காக்க, என்று எண்ணித் துடித்திருந்தேன்.

எனக்காகச் சட்டம் வேகம் குறைத்துக் கொள்ளுமா?

ஆயுள் தண்டனை பெற்றேன்.

அன்றுதான், உன் தங்கை, மனம் குழம்பிப் புரண்டழுதாள். மாகாளிக்குப் படையலிட்டால், எல்லாம் சரியாகிப் போகுமென்றார் போலும், உன் அப்பா!

உழைத்தேன் சிறைக்குள்ளே – உருமாறியும் விட்டேன் – கண்ணீர் பொழிந்திட, கண்களே மறுக்கும் நிலை – வெளி வந்தேன். மகளைக் காண – அவள் சிறையில் அதுவும் உன்னால், என்றார். கொலை செய்யா எனைக் கொடுமை கொட்டிற்று; இனிக் கொலையைச் செய்து முடித்துவிட்டுச் சிறையே இருப்பிடமாய்க் கொள்வோம், என்று உறுதியுடன் வந்தேன்.

மகளைச் சிறைக்கனுப்பிய, காரணம் கேட்டறிந்தேன் – பதக்கம் திருடினாள் அந்தப் பாசாங்குகாரி என்றார்கள். பல்லை உடைத்திருப்பேன். கரத்துக்கு வேறு நல்ல வேலை தருவோம், இது அற்பம், என்றெண்ணிக் காத்தமுத்து கடைசென்று, கொடு

பதக்கம்! என்றேன். அது என்ன? என்றான் அவன். இதுதான் அது என்றேன். அவன் இரு கன்னம் புடைத்தது. பதக்கம் என்னிடம் இல்லை, நீதிபதியிடம், இருக்கிறது, என்றான். வந்தேன் பெற! என் வாழ்வில் வதைபட்டதெல்லாம் சொன்னேன்.

கண் திறந்தாய், வாழ்வு மீண்டும் பெற வழி கண்டேன், உன் பேச்சால், வண்ணக்கிளி கூண்டினின்றும் வரும்நாள், திருநாளாகும்.

வந்தது, என் செல்வமுடன், கண்காணா நாடு சென்று காலம் கடத்துகிறேன். என்னால், உன் பெயர்க்கு இழுக்கு இம்மியும் வேண்டாம். என் காதற் சின்னமான, பதக்கம் மட்டும் கொடுத்துவிடு. பொன்னான நாளும், இந்தப் பாவிக்கு இருந்த தென்று, எண்ணி மகிழ்ந்திருப்பேன் எங்கோ ஓரிடத்தில்.

கொடுமைகள், செய்பவர்கள், எவரேனும் கொடி யன்றோ, உனக்கு அவர் இழைத்த கொடுமை கூறிவிட்டாய். எனினும், நீயும், உனக்காக உயிர் சுமந்து வாழ்ந்திருக்கும், என் உடன் பிறப்பை மறந்து வேற்றூர் சென்றிடுவேன் என்றுரைத்தல், மிகக் கொடுமை, உணர்கின்றாயா?

அவள் என் நெஞ்சில் இருக்கின்றாள். என்னுடனே தான் வருவாள். பித்தம் பிடித்தது. பெரும் வாய்ப்பு, அவளுக்கு, மனம் குழம்பிப்போனதனால் என்னை எண்ணி அழமாட்டாள்.

மனம் குழம்பிப் போனது உனை இழந்த காரணத்தால்.

எமைப் பிரித்த காரணத்தால்!

இரண்டும் ஒன்றே. இனி, அவள் பிழைக்க, மாமருந்து நீ என்பதனை மறந்தனையே.

மாமருந்து நான் அவளுக்கு; மதுரமிகு விருந்து அவள் எனக்கு; ஆனால், 'உலகோர் காத்து நிற்கும், சம்பிரதாயத்துக்கு, நாங்கள் பெரு நெருப்பாம்! கூறுகின்றார்! கூறட்டும், குறைமதி யுடையோர் குன்றேறிக் கூறுவோம், காதல், வேறுபாடு ஏற்காதென்று, கட்டுகளைத் தாமாகப் போட்டுக் கொண்டு, கடும் வலி என்று கூறுவோர், உலகம் வேறு. கருத்திலே புதுத் தெளிவும் துணிவும் பெற்றுக் காலத்தை நல்லதாக்கும் வீரர், உலகம் வேறு. உன் உலகம் உனை அழைக்க, ஓடிடுதல் கோழைத்தனமன்றோ.

உரையாடல், வளர வளர இருவரின் உள்ளமும் நெருங்கின. தழுவின, இணைந்தன.

நீதிபதி பாதிரியப்பன், ஆயுள் தண்டனை பெற்றுத் திரும்பிய, வீரய்யனைத் தன் வீட்டிலே இருந்திடச் செய்தது கண்டு, பலரும் வெகுண்டனர்.

சிறைவாயிலில் நின்று இருவரும், முத்துரத்தினத்தை வரவேற்று, வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தனர் – ஊர் சீறிற்று.

பித்தர் விடுதியில் இருந்த முத்தழகி, முழுத் தெளிவு பெற்று, வீடு வந்தாள்; விழா அன்று!

வீணர்கள் வீம்பு பேசினர். காலிகள் கற்கள் வீசினர். வழக்கறிஞர்கள், மேலிடம் எழுதினர்.

நீதிபதி பாதிரியப்பன், மேலிடத்தாருக்கு அதற்கும் முன்னதாகவே எழுதிவிட்டார் – பதவியிலிருந்து விலகிக் கொள்வதாக.

நீதிபதி, வக்கீலானார்! அந்த வட்டாரத்திலேயோ வஞ்சிக்கப் பட்டவர்கள், ஆடவரால் கைவிடப்பட்டவர்கள், கொடுமைக்கு ஆளானவர்கள், ஜாதிபேதக் கொடுமையால் இம்சிக்கப்பட்டவர்கள், வலியோரால் வாட்டப்படும் எளியோர் எவர் எனினும், அவர்களுக்காக, வாதாட வக்கீல் பாதிரியப்பன் இருக்கிறார் என்று ஊரே பேசலாயிற்று. ஊரென்றால், மாடி மீதேறி நின்று தம்மை உயர்ந்தோர் என்று கூறிக் கொள்வோர் உள்ள இடம் அல்ல. பிறருக்கு வாழ்வளிக்க உழைத்துப் பிழைத்து வரும் இதயம் உள்ளவர்கள், இருக்கும் இடம்! அவர்களின் பாதுகாவலன்; பாதிரியப்பன்.

எவ்வளவோ மேலுக்கு வந்திருக்க வேண்டியவன், இந்தப் பாதிரியப்பன், பாருங்க அவன் புத்தியை, அன்னக் காவடிகளுக்கு, இவன்தான், வக்கீல்! செச்சே! என்றனர்.

பாதிரியப்பனுக்கு, துணைக்குச் சம்பள ஆட்களே தேவைப்படவில்லை.

வக்கு ஏது, பணம் கொடுத்து வேலைக்கு ஏற்றவர்களை அமர்த்திக் கொள்ள – என்று கேலி பேசினர். வைரக் கடுக்கன் போட்ட வக்கீல்கள்.

வீரய்யன் வழக்குப்பற்றி, மறைந்திருக்கும் தகவல்களைச் சேகரித்து வந்து தருவான்.

முத்துரத்தினம், குறிப்புகள் எடுத்துத் தருவாள்.

பாதிரியப்பன், சட்டத்தில் உள்ளவைகளை மட்டும் அல்ல, இருக்க வேண்டியவைகளையும் எடுத்துக் கூறுவான். அவனுடைய

பேச்சு இதயத்திலிருந்து வந்தது! புத்தகத்தைக் குடைந்தெடுத்து வார்த்தைகளைக் கோர்த்துத் தந்தவர்கள், வழக்குகளில் தோற்றே வந்தனர்.

பாதிரியப்பன், வழக்கு மன்றத்தின் முன் கொண்டு வந்து காட்டும் சாட்சிகள், ஏழையின் கண்ணீர், எளியோரின் வியர்வை, பேதையின் பெருமூச்சு, அபலை படும் அல்லல் – இவை.

நீதிபதி வக்கீலானான்! வறண்ட தலைகளுக்கெல்லாம் கொண்டாட்டம்!

பாதிரியப்பன் வக்கீல் வேலை மட்டுமல்ல குற்றம் செய்யும் சூழ்நிலைகளை, கோபதாபங்களை, போட்டி பொறாமைகள், இவைகளைப் போக்கவும் நீக்கவுமான அறிவுப் பணியும் தொடர்ந்து செய்யத் தொடங்கினான்.

ஆதிக்கக்காரர்களுக்குக் கோபம், தீயாகிவிட்டது.

பாதிரியப்பனுக்கு எப்போதேனும் சிறிதளவு அச்சம் ஏற்படும். அப்போது அவன், வீரய்யனைப் பார்ப்பான் – வீரம் கொப்பளிக்கும்; வாதங்கள் எதிர் தரப்பினரை வீழ்த்தும் கணைகளாகும்.

நமக்காகத்தான் நீதிபதி, வக்கீலானார், என்று குப்பம் பேசும்!

உங்களுக்காக! ஆம்! உண்மை! ஆனால், நீங்கள் குற்றம் செய்து கொண்டே இருக்கவும், நான் வாதாடவும் அல்ல! நீதிக்காக! உமக்கும், உம்மை அடக்கி அழிக்க எண்ணும், ஆதிக்ககாரருக்கும், நீதியை மதித்து நடந்திடும், மனப்போக்கு, செயல்முறை ஏற்பட நான் வக்கீலானேன், என்று பாதிரியப்பன் கூறுவான்.

சட்டத்தைக்கூடத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு, ஆதிக்கபுரியினர், நீதியைத் தடுத்திட மறைத்திட முயற்சிகள் செய்யும்போது, அவைகளை முறியடித்து, நீதியை நிலை நாட்ட, நீதிபதி வக்கீலானான்!

ஆயுள் தண்டனை பெற்றவன், இவனுக்கு மைத்துனன்! களவாடிவிட்டுச் சிறை சென்றவள், இவன் உடன் பிறந்தாளின் மகள். இவன் பேசுகிறானய்யா, சட்டம்; சட்டம் அனுமதிக்கிறது இப்படிப்பட்டவனை வழக்கு மன்றத்தில் பேச – என்று, வழக்கறிஞர்கள் வட்டாரம் கொக்கரித்துக் கொண்டுதான் இருந்தது. ஆந்தை சில அலறுவதைகேட்டு, அஞ்சுகம் கொஞ்சு மொழி பேசா திருக்குமோ?

வக்கீலான, நீதிபதிக்கு, மோடார் இல்லை. ஏறிச் செல்ல; இருந்த மாளிகையும், ஏலத்தில் போய்விட்டது, ஆனால், பாதிரியப்பன், ஏழை ஏளியோரின் நெஞ்சில் நிறைந்திருந்தான், நீதி காத்து நின்றான்!

ஒரே ஒரு பாதிரியப்பன் போதாது... என்பான் வக்கீலான நீதிபதி.

''இரண்டே ஆண்டுகள் – நானும், உன் அணியில்'' என்கிறாள், முத்துரத்தினம்.

''எப்படி நம்புவது? எவன் இருக்கிறானோ கொள்ளை கொள்ள'' என்கிறான் பாதிரியப்பன்.

''பாரம்மா, என்னென்ன பேசுவதை!'' என்று, முத்துரத்தினம், தாயிடம் சிபாரிசு தேடுகிறாள்.

''இடம் பார்த்துக் கேட்கிறாயே'' என்று கேட்டுச் சிரிக்கிறான், பாதிரியப்பன்.

14-1-1961

❄ ❄ ❄ ❄ ❄